

Vänsterpress om Grekland våren 2014

Under det senaste halvåret har det inte skrivits särskilt mycket om Grekland i svensk vänsterpress. Detta beror inte på att den ekonomiska och sociala krisen skulle vara på väg att lösas. Tvärtom så fortsätter den samtidigt som den politiska polariseringen fördjupas. Detta återspeglades i Europaparlamentsvalet i maj i år, där det socialistiska vänsterpartiet *Syriza* gick starkt framåt och blev största parti (27 %), samtidigt som även andra vänsterpartier fick en hel del röster, såsom kommunistpartiet, KKE (5%). På den andra kanten stärktes det nynazistiska *Gyllene Gryning*, fast inte alls lika mycket som vänstern (9,4 %). Det är således uppenbart att det skett en ”vänstervridning” i Grekland, samtidigt som även extremhögern stärkts.

Vi har nedan samlat de artiklar som publicerats hittills i år. De flesta av dessa handlar om olika händelser, förutom artikeln från *Avanti*, som tar upp en kritisk granskning den politik som förs av *Syriza*, dvs diskuterar vilken politisk strategi och taktik som vänstern bör föra.

Tidigare artikelsamlingar om Grekland: [Diskussion mellan FI:s verkställande byrå och OKDE-Spartakos \(FI:s grekiska sektion\)](#) (juni 2012), [Svensk vänsterpress om valet i juni 2012 i Grekland](#). Se även övriga [texter om Grekland](#). (där bl a även finns artiklar om andra aspekter av Grekland, inklusive en del om den tidigare historien)

MF 5/6 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Grekiska nazister går framåt</i>	1
Arbetarmakt	2
<i>Lyckad gala i solidaritet med Grekland</i>	2
Avanti	5
<i>Slavoj Zizek – försvarare av SYRIZA:s socialdemokratiska vändning</i>	5
Fria Tidningen	13
<i>Grekland kränker folks rättigheter att söka asyl</i>	13
Proletären	14
<i>Hårda straff efter stålarbetarstrejk</i>	14

Arbetaren

Grekiska nazister går framåt

Axel Green

Arbetaren 23/5 2014

Det grekiska nazistpartiet Gyllene Gryning går framåt i de grekiska lokalvalen trots fängslandet av flera ledande politiker. Men att regeringen inte skulle inse sin bidragande roll till nazistpartiets framgångar är en bluff, menar vänsterkritiker.

Flera av det grekiska nazistpartiet Gyllene Grynings ledande politiker sitter häktade i väntan på domar i den pågående utredningen i Högsta domstolen. Motgångarna till trots gick partiet framåt i de grekiska regionvalens första omgång.

I Aten fick Gyllene Grynings borgmästarkandidat, Ilias Kasidiaris, 16 procent av rösterna och i hela regionen Attica fick GG-kandidaten 11 procent. I både Attica och Aten gick regeringspartiet Ny Demokrati kraftigt bakåt.

– Grekland består inte bara Attica-regionen. Grekland är inte bara Aten, säger regeringens talesperson Simos Kedikoglou till nyhetssajten Euraktiv.com.

Gyllene Grynings framgång till trots räcker siffrorna inte för att tävla om borgmästarplatsen i valets sista omgång. Men det i Aten höga antalet röster för nazistpartiet, som i samband med utredningen pekats ut som ansvariga för både mord och attacker på invandrare och meningsmotståndare, ger enligt regeringen anledning till oro. Simos Kedikoglou uttryckte för dagstidningen Ekathimirini att han inte kan förstå hur någon kan rösta på ett kriminellt parti.

Men enligt Nikos Mpitsimeas, facklig aktivist och grundare av vänsterbloggen Rising Galaxy, har regeringen själva aktivt bidragit till nazistpartiets framgångar.

– Simos Kedikoglous regering har använt Gyllene Gryning för sin egen politiska agenda mot vänstern. Först efter mordet på Pavlos Fyssas har de börjat agera, säger han.

Förra månaden drabbades den grekiska regeringen av en omfattande skandal när Gyllene Gryning läckte en smygfilmad video med premiärminister Antonis Samaras rådgivare Takis Baltakos. I videon förklarar rådgivaren för borgmästarkandidaten Ilias Kasidiaris att regeringen initierat utredningen mot Gyllene Gryning för att man oroat sig över det stora antal väljare som gått från Ny Demokrati till nazistpartiet. Nikos Mpitsimeas säger retoriskt att regeringens talesperson ställer sig fel fråga.

– Han borde fråga sig varför regeringen i tre år tillät Gyllene Gryning härja fritt med sina illegala aktioner mot invandrare. I verkligheten är Ny Demokrati och Gyllene Grynings hållning gentemot invandrare mer eller mindre densamma, säger han.

Arbetarmakt

Lyckad gala i solidaritet med Grekland

SW

Arbetarmakt 11/5 2014

Mikael Wiehe och Ale Möller bjöd på aktuella låtar

Nätverket för Grekland, en partipolitiskt obunden organisation som verkar för solidaritet med Greklands folk i den ekonomiska krisen, kom nyligen igång på allvar. Lördagen den 3 maj anordnade de sin första större aktivitet – galan Solidaritet utan ränta, på Åsö gymnasium i Stockholm.

Den kapitalistiska kris som tog sin början i USA 2008, och som sedan dess har spridit sig över världen med nedskärningar, arbetslöshet, fattigdom och nyfascism i sitt spår, har till stora delar försvunnit från nyhetsagendan. Men bankernas kris fortsätter att drabba Europa hårt – särskilt Grekland är svårt utsatta för den borgerliga nedskärnings- och privatiseringspolitiken.

Därför var det glädjande att Nätverket för Grekland på lördagen arrangerade en solidaritetsgala kring frågan. Den fascism som vuxit sig stor i krisens skugga i Grekland, genom partier som Gyllene Gryning, är dessutom högaktuell också i Sverige efter angreppen i Kärntorp och Malmö.

Åsö gymnasium var fullsatt – redan i dörrarna meddelades att galan var slutsåld. Väl inne i lokalerna möttes besökarna av bokbord från nätverket, fackliga nätverk, förlag och organisationer som Nej till EU. Fika och grekisk mat fanns till salu, liksom konstverk från en rad kända tecknare och konstnärer, som alla donerat försäljningsintäkterna till nätverket.

Många av besökarna i den fullsatta aulan var av en äldre generation – kanske från den generation av vänsteraktivister som var aktiva kring Vietnam-rörelsen, vilket också bekräftades av de vänstergrupper och -tidningar som var synliga (*Folket i Bild/Kulturfront*,

Kritiska EU-fakta). Men här fanns också barnfamiljer, ungdomar, och väldigt många svensk-greker.

Värda att nämna från dagens musikaliska program, under ledning av konferencier Tomas Bolme, är folkmusikgruppen Taximi. De levde verkligen upp till den bild man har av grekisk folkmusik: multinstrumentell, multibegåvad, ofta med en sorgsen underton.

Därefter var det dags för ett av kvällens stora dragplåster: Mikael Wiehe. Wiehe gjorde bejublad entré på scenen och var som så ofta i högform med aktuella mellansnack om behovet av att stå upp mot fascismen och om kapitalismens kris. De låtar han spelade var också valda med kvällens tema i åtanke: ”En sång till modet”, ”Jag har vänner” (tillägnad antifascister) och Peggy Seegers ”Song of Choice”, om den på 70-talet framväxande fascismen i Latinamerika – i Mikael Wiehes översättning som ”Valet”. Applåderna och jublet ville aldrig ta slut. Efter några sånger anslöt även den grekiskspråkige spelkamraten och virtuosen Ale Möller, och tillsammans rev de två av några grekiska visor, samt en alltid aktuell, extra svängig Peps-cover – ”Falsk matematik”. Denna publikfavorit föregicks av Ale berättelse om en grekisk bekant som inte fått lön på flera månader, men som heller inte kan få arbetslöshetsersättning eftersom han ju har ett jobb. ”Är inte det falsk matematik?”

Efter Mikael Wiehe spelade ett gäng chilensk-svenska musiker, Marcelo Cortes och Beatrice Piñeda, med latinamerikanska och svenska visor om solidaritet och drömmen om en värld utan gränser.

Dror Feiler, musiker, konstnär och vänsterpartist, stod också han för en av kvällens starka insatser. Den frijazz på saxofon han spelade beskrev han själv skämtsamt som ”balsam för själen, men inte för öronen”. Och kanske var musiken svår att ta in för en nybörjare, men hans appell om behovet av motstånd mot fascismen – här och nu, på gator och torg – väckte stora applåder. Feiler var nyss hemkommen från protesterna mot Svenskarnas partis nazistdemonstration i Jönköping, och betonade – kanske mot Vänsterpartiets partilinje – att det är rätt att stoppa fascisternas möten. Han berättade också om en skakande episod som nyligen inträffat i Malmö. När han en kväll var på väg hem körde en bil upp bredvid honom. Rutan vevades ned och någon av männen i bilen frågade om han var Dror Feiler, ”juden och kommunisten”. ”Ja”, svarade Dror, ”det är jag.” Sen följde bilen efter honom i några hundra meter, och kastade hot och okvädningsord efter honom. Hot i dag – mord i morgon; i Grekland, Ukraina och i Sverige är fascisternas program likadant, även om deras praktik ser olika ut beroende på styrkeförhållandena.

Senare under kvällen framträdde bland andra Nike & Röda orkestern, som spelade nyskriven rock med grymt skönt gung.

Utöver de musikaliska framträdandena läste Jenny Wrangborg några av sina vid det här laget välkända dikter om kapitalismens direkta effekter här i Sverige, och flera grekiska kamrater läste sina dikter. Enligt uppgift spelades några av uppläsningarna in för att sändas i grekiska SVT, ERT – som ju abrupt stängts ned av nedskärningspolitikerna i den grekiska regeringen, men som trotsigt sänder vidare på nätet.

Kajsa Ekis Ekman, eldsjäl i Nätverket för Grekland och författare till boken *Skulden*, den utmärkta analysen av krisens verkan i Grekland (recenserad i [Arbetarmakt nr 4/13](#)), höll ett tal som också får ses som ett av kvällens huvudnummer. Ekis berättade om att krisen i allra högsta grad fortsätter att drabba Greklands fattiga och arbetare, även om media här slutat skriva om den. Många av de ”åtgärder” borgarna tvingat igenom för att ”lösa krisen” handlar helt enkelt om att låta kapitalister sko sig på det allmänna, genom t.ex. privatiseringar av dricksvattnet. Hon berörde även den framväxande fascismen, och berättade om den roll denna ideologi spelar under kapitalismen: som en sista utväg för kapitalister, när det återstår som det

enda alternativet till arbetarrörelsen eller socialismen. ”Här i Sverige behövs inte fascismen på det sättet än – här är Moderaterna och Socialdemokraterna ännu inte så misskrediterade.” Hon lyfte också fram det politiska samtal som är så närvarande i grekernas vardag: ”När svenskar öppnar tidningen tänker man: ‘Jaså, är det så det är.’ När greker öppnar tidningen diskuterar de genast: ‘Nu skriver de så här. Vad menar de med det? Vad är planen bakom det här?’” Huvudbudskapet i Ekis tal var att krisen i Grekland egentligen inte alls är något specifikt grekiskt – Grekland är bara det första offret, ett experiment, för den typ av politik kapitalisterna vill eller kommer att tvingas försöka genomföra i resten av Europa. Hon uttryckte fortfarande ett hopp om att en vänsterregering, genom vänsterpartiet Syriza, skulle kunna dämpa den kapitalistiska krisens värsta effekter i Grekland, men menade också att detta kanske inte kommer att vara tillräckligt. Något Arbetarmakt instämmer i: vi har inga illusioner om att aldrig så radikala eller välmenande vänsterreformister ska kunna lappa ihop ett i grunden sönderfallt ekonomiskt system – därför är vi revolutionärer.

Nätverket för Grekland fortsätter sitt välbehövliga solidaritetsarbete, mot den kapitalistiska krisen. Arbetet utgår från följande grundsatser:

1. Stoppa EU/IMF:s åtstramningspaket.
2. Människor före banker.
3. Ge ungdomen arbete och framtid i Grekland.
4. Stoppa nedmonteringen av demokratin.
5. Solidaritet med alla som bor i Grekland – Nej till rasism och fascism.

Dennis Forsgren, Nätverket för Grekland, hade all anledning att vara nöjd med dagen.

-Vi hade aldrig räknat med en uppslutning av den här storleken och är helt överväldigade, säger han till Arbetarmakt.

Vad sker härnäst i nätverket?

-Innan ett kortare sommaruppehåll kommer vi hålla två medlemsmöten, varav det första den 15 maj i Grekiska föreningens lokaler på Idungatan 4a, kl 18. Våra medlemsmöten kommer, utöver diskussion om organisationens framtida verksamhet, också att erbjuda någon typ av fördjupning kring Greklands situation. Alla är varmt välkomna, både de som känner att de vill engagera sig aktivt i nätverket och de som vill utöka sin kunskap om vad som sker i Grekland och i Europa!

Vi i Arbetarmakt kan bara tacka för ett bra arrangemang, och uppmanar alla läsare att följa Forsgrens uppmaning: gå med i och bygg Nätverket för Grekland!

Avanti

Slavoj Zizek – försvarare av SYRIZA:s socialdemokratiska vändning

Angelos Irakleidis och Fred Weston

Avanti 7/41 2014

Slavoj Zizek (t.v.) och Alexis Tsipras (t.h.)

Det har byggts upp ett rykte om Slavoj Zizek som en respekterad akademisk "marxist" och han ses som något av en "rockstjärna" bland vänstern. Men hans senaste försök att omsätta sina teorier i konkreta politiska åtgärder för en eventuell framtida SYRIZA-regering i Grekland visar att det inte finns något revolutionärt i hans tänkande. Han ger i själva verket akademisk trovärdighet till en modern reformistisk strömning och har blivit en förespråkare för vändningen mot höger av SYRIZAs ledning.

På 6th Subversive Festival i Zagreb i maj höll Slavoj Zizek, tillsammans med Alexis Tsipras som är ledare för SYRIZA, en offentlig debatt om den Europeiska vänsterns roll. Zizek gav skälen till varför han stöder SYRIZA och de förväntningar han har på partiet. Han lade också fram konkreta förslag på den politiska riktning som SYRIZA ska ta. Efter en attack på Zizek från Ny demokrati i Grekland, intervjuade den grekiska tidningen *Eleftherotypia* honom där han upprepade sina synpunkter rörande SYRIZA.

Syftet med denna artikel är inte att ta itu med Zizek övergripande filosofiska idéer. I denna artikel kommer vi att begränsa oss till att ta itu med några av de konkreta förslag som Zizek föreslår att SYRIZA bör ta upp. Vi anser att det inte finns något nytt i det som Zizek tog upp i debatten med Tsipras. I själva verket, även om han försöker täcka sina positioner med en vänsterretorik, så kommer hans grundinställning om Grekland direkt från den stalinistiska traditionen av folkfronter. Det gäller till och med den gamla idén om att bilda en allians med en så kallad "progressiv", eller som han uttrycker det, den "patriotiska", borgarklassen, som kommer att framgå av de citat som vi tillhandahåller senare i artikeln.

Zizek menar att SYRIZA är en ny och unik företeelse. Han hävdar att det skiljer sig från de radikala rörelserna i det förflutna, såsom rörelsen ledd av Mandela i Sydafrika eller rörelsen runt Lula i Brasilien. Han menar att de kom till makten genom att lova radikala förändringar, men att de väl i regeringen bqvra lyckades genomföra begränsade reformer och i huvudsak tjänade den globala kapitalismens intressen. Han hävdar också SYRIZA skiljer sig från det som han definierar som "radikala vänstern" som stödjer tydliga revolutionära principer men försöker inte ta och vill inte ta ansvar för makten och dömer därmed sig själv till misslyckande.

Zizek hävdar att SYRIZA skiljer sig genom det faktum att det är ett verkligt radikalt vänsterparti med principer, men att det samtidigt också har den extra kvaliteten att det förespråkar förnuftet i en europeisk politisk miljö som gradvis håller på att bli galen. Zizek menar att de åtstrammingsåtgärder som antagits över hela Europa är dogmatiska och baserade på sagor. Detta är vad han sa i debatten med Tsipras:

"Något mycket farligt händer nu i Europa ... Jag tror att den europeiska politiska eliten gradvis förlorar sin förmåga att regera. I andra länder, även i USA, med alla kompromisser, och så vidare ... Obama, gör på något sätt det ... Europa, å andra sidan, håller på att förlora sin kompass ... Ledarna vet inte vad de ska göra. *Den uppgift som SYRIZA står inför är inte någon slags galna radikala åtgärder, utan helt enkelt, att på ett mycket pragmatiskt sätt, vilket kommer att få mycket radikala konsekvenser, få rationalitet, ge människor hopp, för att stabilisera situationen ...* " [vår betoning]

Och han fortsätter med att säga,

" ... Vad jag säger är att vi bör bli mer uppmärksamma på den irrationalitet som är djupt inbäddad i våra dagliga reaktioner, den ideologiska irrationaliteten i dagens globala system ... Krugman gav en gång ett genialt svar när han förklarade att även om vi för 10 år sedan hade känt till att den finansiella krisen 2008 skulle komma, skulle vi ändå inte ha gjort något för att stoppa den. Detta är tragedin i dagens kapitalism. Även om du är fullt medveten kommer du fortfarande följa dina illusioner... "

Här ser vi hur Zizek endast upprepar en idé som är närvarande i hela Europas reformism: att nedskärningarna i välfärden inte är nödvändig även ur kapitalismens synvinkel, utan en irrationell ideologisk fixering hos de Europeiska borgerliga politikerna. I stället för att förklara att, givet de grundläggande inre motsättningarna i ett system som bygger på profit, så har borgerligheten ingen annan politik att erbjuda. Inom ramarna för kapitalismen finns det ingen väg ut. Han presenterar situationen som om den europeiska borgerligheten alla har blivit galna och betar sig "irrationellt". Han uttrycker på så sätt att det finns en möjlig lösning inom ramarna för kapitalismen.

Frågan är: Vad är det som gör att de europeiska borgerliga – och reformistiska – politiska ledarna agerar så "irrationellt"? De europeiska politiska ledarna agerar för närvarande inom ramen för den djupaste krisen i kapitalismens historia. Det är denna kris som bestämmer deras politik och uppförande. Zizek, som många gånger har nämnt denna kris i andra tal och även i några av hans skrifter, verkar den här gången inte ägna någon särskild uppmärksamhet åt konkreta materiella villkor, inte heller ger han en analys av klasskampen som kommer i dess spår. Allt vi behöver är lite "rationalitet", och han ser SYRIZA och dess ledare Tsipras som bärare av det logiska tänkandet.

För marxister är detta ett idealistiskt sätt att se på saker. Kapitalismen är verkligen ett irrationellt system, ur synvinkeln av mänsklighetens verkliga behov. Men så länge kapitalismen finns kommer det vara borgarklassens vinster som driver systemet framåt. Det som ger profit är logiskt och rationellt för kapitalisterna, och det som inte gör det är därmed logiskt och irrationellt.

Genom att basera oss på en konkret analys av motsättningarna i systemet, påpekade vi för länge sedan [se ett socialistiskt alternativ till EU, Alan Woods, 1997] att det europeiska

enande som borgarklassen i Europa försökte att uppnå – eftersom det var den enda vägen för dem att kunna konkurrera med de andra ekonomiska blocken i världen – var omöjligt. Detta förklarade vi var för att konkurrensen mellan de stater som ingår i EU – stater som är på mycket olika utvecklingsnivåer – oundvikligen tar ett stormigt uttryck när marknadsandelen för var och en av länderna snabbt blir mindre i kristider.

Tyskland är hjärtat av Europeiska unionen och har en dubbel roll som partner och konkurrent till de andra EU-länderna. Förr höll man uppe den ekonomiska tillväxten i Europa genom att öka krediterna till skyhöga nivåer. Under tiden ekonomin expanderade, och bankerna och storföretagen gjorde stora vinster, så tilläts skulden expandera. Men nu har skulden nått sådana nivåer att även den mäktiga tyska ekonomin inte kan axla hela den europeiska skulden. Det skulle vara helt "irrationellt" av Tyskland att göra det. Den härskande klassen i Tyskland är inte heller beredd att ge sitt samtycke till en okontrollerbar tryckning av pengar eftersom det skulle leda till massiv inflation i ett senare skede av krisen och en sådan skulle helt säkert bli ohanterlig. Detta sker samtidigt som de härskande klasserna i Europa ger räkningen för krisen till de fattigare skikten i samhället, och därmed riskerar den sociala stabilitet som uppnåddes under efterkrigstiden. Genom att försöka uppnå ekonomisk jämvikt destabiliserar de förhållandet mellan klasserna.

Sålunda kan vi se att det som att de härskande klasserna i Europa faktiskt står inför är ett verkligt dilemma: de måste minska utgifterna i ett försök att minska skulden, men genom att göra så minskar också marknaden. Deras politik baseras på situationen och inte på någon ingrodd "nyliberal" ideologi. De allvarliga strategierna i den härskande klassen kan tydligt se detta. De reformistiska ledarna för arbetarrörelsen däremot, kan bara se ett system som har blivit "galeat". Det finns även en del borgerliga tänkare som ser saker i dessa termer. För dessa teknokrater kan de åsikter som uttryckts av ordföranden för SYRIZA i internationella möten verka ganska logiska: nedskärningarna måste avslutas, och då kommer den onda cirkeln som hindrar den ekonomiska kommer också att brytas. Otvivelaktigt skulle alla vilja se tillväxt, stigande löner, fler jobb, etc. Men är allt detta är möjligt inom de snäva gränserna för det kapitalistiska systemet?

Zizek säger, "åtstramningspolitik inte är logisk politik". Frågan vi måste ställa oss är: Vad är alternativen till åtstramning? Borgerligheten har i länder som Storbritannien och USA tillämpat vad de definierar som "kvantitativa lättnader", dvs tryckning av pengar, vilket har haft liten effekt men ger ökat inflationstryck i framtiden. I grund och botten vad Zizek har invändningar mot är monetarism, det vill säga den så kallade "nyliberalismen". Alternativet till monetarism under kapitalismen, är keynesianismen, vilket skulle kräva enorma mängder offentliga utgifter. Med så höga nivåer av statsskulder överallt – var föreslår Zizek att pengarna kommer ifrån? Om han utesluter alternativet att störta borgerligheten, utan endast antyder någon abstrakt "omfördelning" av rikedom, så är han skyldig att söka en lösning inom kapitalismens logik, och slutar därmed som ännu en modern reformist som klamrar sig fast vid keynesianism som en väg ut ur krisen. [För en detaljerad analys av idéerna av monetarism och keynesianerna

Åtstramning är inget annat än en typ av klasskrig, och det är oundvikligt för den härskande klassen och därmed inte bara ett politiskt val. Resultatet av detta krig kommer att bestämmas av den politik som antagits av ledningen för arbetarrörelsen. Arbetarklassen har visat i flera länder att den rör sig i en mycket radikal riktning och att den är redo att kämpa. I Grekland är detta väldigt tydligt. De allmänna strejkerna, massmötena och protesterna under de senaste åren bekräftar tydligt detta. Kapitalisterna är i själva verket mycket medvetna om att klasskampen förr eller senare kommer att bryta ut överallt - inte bara i Grekland - och de gör sig redo för det.

Men vad gör ledarna för arbetarrörelsen? Vad är deras strategi – vad är det ledarnas program för arbetarklassen? Och ännu viktigare, vad borde denna strategi vara?

I sin intervju med Eleftherotypia, säger Zizek:

" ... Jag är trött på vänstern som säger att den vill vara lojala mot sina principer och drömmar om radikala lösningar och på så sätt alltid slutar marginaliserade, eftersom den faktiskt inte är intresserad av att vinna. Kanske för att om den kommer in i regeringen, så kommer dess ineffektivitet avslöjas. I motsats till detta är SYRIZA redo att gå in i regeringen i mycket svåra tider för ert land och utan att lova en snabb lösning. De är inte några galna vänsteranhängare som kommer att försöka förverkliga utopin och som sedan när de misslyckas skyller på västerländska imperialismen."

Vi kan förstå varför Zizek fördömer dessa sekter av den så kallade "radikala vänstern", som de revolutionära idéernas namn antar metoder och taktik som gör dem oförmögna att ansluta till de verkliga behoven hos den stora massan. Men det viktigaste kännetecknet för dessa sekterister är inte derashängivenhet till principer, som Zizek påstår, men deras stelhet när det gäller taktik och deras vaga propaganda av ett program som bara är revolutionärt i teorin.

Det är helt rätt att sekterism leder till isolering från massorna och därför till misslyckande. Vad har "revolutionär renhet" att erbjuda, om den politik som den erbjuder bara leder till ett säkert misslyckande? Men vägen att besvara denna sekterism är inte att fördöma dess revolutionära program, inte att flytta "socialismens strategiska mål" till någon odefinierad framtid, som Zizek gör. Zizek kastar ut barnet med badvattnet på ett klassisk reformistiskt sätt. Han likställer ett principfast försvar av ett revolutionärt program med sekterism. På detta sätt utför han ett oärligt trick. I verkligheten är det möjligt att bibehålla en principiell revolutionerande hållning och tillämpa detta på ett flexibelt, icke-sekteristiskt sätt på arbetsrörelsen som helhet. Det är möjligt att koppla samman den revolutionära marxismens program med massrörelsen, liksom Marx, Engels, Lenin och Trotskij gjorde i det förflutna. Ingenstans i texten till dessa stora marxistiska tänkare kommer man finna något som skulle motivera att man övergav det revolutionära programmet för socialism som ett sätt att få makt. Tvärtom!

Vad som krävs är att försvara det revolutionära programmet tillsammans med flexibilitet i taktik. Detta är vad som skulle möjliggöra för ett revolutionärt massparti att slå rot inom arbetarklassen. Framgången för revolutionär politik är beroende av att på ett framgångsrikt sätt koppla samman den med arbetarklassens behov, för att använda den som en hävstång för att genomföra den nödvändiga uppgiften: att störta kapitalismen.

För Zizek är dock att störta kapitalismen något för en avlägsen framtid. För honom är det fortfarande för tidigt för sådana försök. Enligt Zizek bör vänstern i detta skede anamma ett mer moderat tillvägagångssätt. Radikala reformer behövs inte – allt som krävs, som vi har citerat honom ovan, är att arbeta "enkelt, på ett mycket pragmatiskt sätt, vilket kommer att få mycket radikala konsekvenser, för att få rationalitet, ge människor hopp, för att stabilisera situationen ..." Så allt som behövs är att bryta med galenskapen och irrationaliteten hos dagens borgerliga ledare och införa sunt förnuft.

Problemet är att det sunda förnuft Zizek som vill se, åtföljs av en politik som är begränsad till det kapitalistiska systemet. Kapitalismen har sina egna regler som styr den och inom dessa är det omöjligt att planera produktion och distribution. Idén om en omfördelning av rikedom utan att expropriera och störta borgarklassen är fullständigt utopisk. Det innebär att vänligen begära att den lilla minoriteten av rika kapitalister frivilligt ska ge upp en del av sin förmögenhet till gagn för samhället i stort. Om Zizek kan ange var dessa borgare återfinns, skulle vi vara mycket intresserade av att veta!

På grund av kapitalismens anarkiska natur, så kan verkliga sociala behov inte redovisas och beräknas, och därmed kan effektiv planering för att producera varor för att möta de sociala

behoven i den största delen av befolkningen heller inte beräknas. All politik som respekterar reglerna för kapitalismen – detta inkluderar den keynesianska politik som SYRIZA lägger fram – är varken rationell eller rimlig för den ignorerar hur kapitalismen faktiskt fungerar. Denna typ av politik kan inte ta itu med den verkliga orsaken till krisen utan bara försöka bota dess symptom med hjälp av ytliga åtgärder.

Dold inom Zizeks åsikter finns det en reaktionär illusion: att vänstern, väl i regeringen, kommer att lyckas övertyga åtminstone en del av kapitalisterna att stödja en politik som kommer att vara till nytta både för dem och för arbetarna. Det är lika meningslöst som att försöka övertyga en tiger att bli vegetarian. För att maximera vinsten kräver kapitalisterna en sänkning av kostnaden för arbetskraft och de konkurrerar med varandra för att se vem som kan sänka den mest. Att tro att kapitalisterna kan bete sig på något annat sätt är att ignorera den verkliga världen vi lever i.

För att stabilisera situationen under kapitalismen och ge hopp till folket, är det nödvändigt att det finns ekonomisk tillväxt som ger ett tillräckligt stort överskott, medan samtidigt de sociala relationerna nationellt och internationellt måste vara sådana att arbetarklassen får en tillräcklig andel av detta. Detta är ett scenario som har realiserats – dock endast delvis – under mycket speciella omständigheter, till exempel under den långvariga period av kapitalistisk tillväxt som den vi upplevde under efterkrigstiden i Europa, men det är helt utopiskt under en period av djup kapitalistisk kris, som den vi upplever i dag.

Så medan Zizek påstår att han är "trött" på den "revolutionära vänsterns" sekterism, så är han inte lika trött på reformismen – en politisk tradition och praxis som, trots sitt namn, i själva verket inte kan åstadkomma ens den minsta av reformer i dagens förhållanden. Trots hans våldsamma angrepp på kapitalismen, främst av en moralistisk karaktär, avslöjar i själva verket hans åsikter illusioner i systemets potential till tillväxt. Han ser det som en fråga om dåliga, maffialiknande kapitalister kontra ärliga och produktiva kapitalister som vill det bästa för nationen.

Zizeks "realistiska" allianser.

Efter att ha lagt fram sådana mål för SYRIZA, föreslår Zizek också vad han anser vara "nya" politiska allianser. Han säger följande i intervjun med Eleftherotypia:

"Vad vi behöver är sansade och rimliga allianser, inte kommunistiska revolutioner, utan borgerlig parlamentism som kommer att ge resultat. Vänstern bör överge sin sekteristiska inställning och attityd och närma sig det man skulle definiera som en patriotisk borgerlighet."

Tidigare i år vid den ovan citerade 6th Subversive Festival i Zagreb, behandlade Zizek samma fråga om behovet av en allians med den så kallade "patriotiska" eller "progressiva" borgarklassen. Här citerar vi en del av vad han sade. (Hela debatten är tillgänglig online):

"Det är en fråga om smarta allianser... Vi kommer fortfarande att leva några decennier inom kapitalismen... Jag kommer att använda en gammal term ... en patriotisk bourgeoisie ... som har genuint intresse av att producera för folket ... Det handlar inte bara om att generellt slå mot de rika, utan om en mycket noggrant planerad strategi... Det finns saker som fungerar med kapitalismen om det tillämpas på rätt sätt ... konkurrens, särskilt vid småskalig produktion av konsumistiska varor och så vidare... En dröm för mig om vad SYRIZA borde göra, inom denna globala omfördelning, är att göra livet lättare även för verkligt produktiva kapitalisterna... Detta skulle vara en verklig triumf för SYRIZA ... De skulle säga att inte bara vi gör det lättare för de anställda, utan om du är en bra ärlig kapitalist ska du rösta på oss ... Och jag är redo att komma till dig och vara någon slags röst ' för SYRIZAs kapitalister'. Det skulle vara min dröm." [Minut 50-54]

Här presenteras vi för en odestillerad reformism. Här presenteras vi för uppfattningen att det finns bra "produktiva" kapitalister som vill producera och dåliga kapitalister av gangster-maffia-typen. Sedan när har det funnits kapitalister som har ett "genuint intresse av att

producera för folket"? Har Zizek plötsligt glömt allt han läst av Marx? Kapitalisterna investerar om de kan göra en vinst. Det är det enda som motiverar dem. Om det fanns utrymme i Grekland för att göra lönsamma investeringar i tillverkningsindustrin kan man vara säker på att kapitalisterna skulle rusa in med sina pengar. Istället hålls de undan gömda i utländska banker eller på sin höjd i spekulativa investeringar.

Zizek inför också en annan mycket gammal idé: att småskalig produktion kan fungera med konkurrens. Har han, återigen glömt, det som Marx förklarade för länge sedan, att småskalig produktion oundvikligen leder vägen till storskalig monopolisering, just genom konkurrensens mekanismer? Eller ska vi tro att en SYRIZA-regering kommer att visa sig kapabel att vrida historiens bakåt till en tid då produktionen var fortfarande i ett tidigt skede av småskaliga familjeägda företag?

Kära kamrat Zizek, den enda formen av kapitalism som är möjligt i dag är den du har framfört dig, en som domineras av stora multinationella företag. De råd du ger till SYRIZAs ledare är mycket farliga faktiskt, eftersom de ger illusioner om möjligheten att hitta någon form av "progressiv" borgarklass med vilken det skulle vara möjligt att styra tillsammans till gagn för både arbetare och kapitalister. Varje sådant försök skulle döma SYRIZA till misslyckande, och arbetare och ungdomar i Grekland skulle få betala ett mycket högt pris för detta misslyckande.

Zizek om den grekiska staten.

Hur långt ifrån en genuin förståelse av marxismen som Zizek befinner sig, kan ses av det han säger om den grekiska staten:

"SYRIZA bör inte göra någon galen vänsterrevolution. SYRIZA borde modernisera den grekiska staten, äntligen göra den effektiv och till och med till en mycket bättre borgerlig stat om du vill ... Man måste göra det jobb som den grekiska kapitalistklassen inte kunde göra själv." [Minut 58]

Ingen tvekan om att kamrat Zizek har läst Lenins Staten och revolutionen. Vi undrar, då vi läser ovanstående citat, om han verkligen håller med Lenin eller om ens han kommer ihåg vad han har läst. I detta citat ser vi Zizeks helt reformistiska illusioner i förhållande till den grekiska staten. Han tycker helt klart att den nuvarande borgerliga grekiska staten inte är bra, men i dess ställe förutser han att SYRIZA ska skapa en "bättre borgerlig stat". Genom detta antar vi att han menar en stat som är effektiv, som gör sig av med byråkrati, nepotism, korruption, etc. Detta är i linje med hans uppfattning att det någonstans i Grekland finns en ärlig, produktiv och progressiv borgarklass.

Således, enligt Zizek logik, eftersom "kommunistiska revolutioner" är uteslutet – och SYRIZA därmed inte bör syfta till att störta kapitalismen – borde det verka logiskt att "närma sig" denna så kallade "patriotiska" borgarklassen som en nödvändig allierad i att reformera staten och utveckla ekonomin! Det enda hindret för att uppnå denna realistiska allians verkar vara en sekteristisk del av vänstern. För att vänstern ska övervinna denna sekterism, kan det visa sig nödvändigt att piskas av någon som... Thatcher, som han säger i samma intervju med Eleftherotypia! Vi förutsätter att han med detta menar en stark ledare för vänstern som kan ena den, göra den sansad och anta de "realistiska" perspektiv som Zizek föreslår.

Vi ser hur Zizek inte har några problem med att föreslå att SYRIZA ska anta en klassarbetspolitik. Han säger att det som behövs är fantasi och avlägsnande av tabun. Vi marxister å andra sidan, har ingen skyldighet att acceptera ett allvarligt miss och en farlig position, oavsett vems fantasi som har formulerat den. Tvärtom är det vår plikt att exponera den skadliga roll som dessa idéer kan ha både för SYRIZA och arbetarrörelsen som helhet.

För det första måste man fråga sig: Vem är den "patriotiska borgerligheten"? Existerar den alls? Och slutligen – vilka gemensamma intressen kan den ha med arbetarklassen? Det är en

helt annan sak att gå in i en diskussion om en allians med en del av borgerligheten än att diskutera de taktiker som en vänsterregering bör använda för att vinna över de småföretagare som har gått i konkurs på grund av den nuvarande krisen. De små butiksägarna, hantverkare och småföretagarna är inte samma sak som storföretagen och den härskande klassen. De är småborgerligheten som den stora borgerligheten i normala tider kan luta sig mot för politiskt stöd. Men i tider av allvarlig kris står dessa lager inför konkurs och misär. Detta skikt kan och måste vinnas över av vänstern. Men det kan inte göras genom att uppfinna något fantomlik "progressiv borgarklass". Det enda sättet att vinna över detta lager är att djärvt lägga fram ett revolutionärt program som innehåller nationalisering av bankerna och storföretagen. Till exempel genom att nationalisera bankerna och förena dem till en centraliserad statlig bank, så skulle det vara möjligt att erbjuda billiga krediter till små företagare.

När Zizek talar om den "patriotiska" borgerligheten, hänvisar han till en abstrakt konstruerad social klass, någon slags "progressiv borgarklass". En sådan klass skulle alltså vara ett progressivt kapitalägandeskikt i samhället som är villigt att skjuta till sin rikedom in i ekonomin genom att investera i produktionen – och inte behålla sitt kapital gömt undan i utländska banker eller till havs. De skulle också förvandla det grekiska samhället genom att sopa bort historiens gamla rester, som till exempel det rättsliga sambandet mellan staten och kyrka. Det är helt uppenbart att en sådan klass aldrig har funnits den grekiska kapitalismens historia och verkligen inte finns där idag heller. I dag finns inte ens en sådan klass i de avancerade kapitalistiska länderna, där borgerligheten spelat en progressiv roll i det förflutna.

Ett konkret tecken på avsaknad av en sådan klass i Grekland i dag är bristen på någon politisk representation. Småföretagare som reagerar mot trojkan är i själva verket besvikna över det faktum att regeringen inte längre kan skydda dem från angrepp av utländskt kapital. Desperata som de är, vänder de sig antingen mot högerdemagoger och högerextrema partier, såsom Oberoende Greker respektive Gyllene gryning, eller i andra fall mot SYRIZA.

Det är viktigt att påpeka att samarbetet med de oberoende grekerna som SYRIZAs ledning har föreslagit inte härstammar från en politisk strategi för att vända sig till denna så kallade "patriotiska" borgarklassen, utan är en reaktionär och opportunistisk allians som sviker och förvirrar gräsrotterna. Tyvärr så ger Zizeks ytliga rapporter, ingen klarhet i dessa frågor – som de borde – utan ger bara en "radikal" täckmantel för reaktionära metoder som har sitt ursprung hos de förrädiska stalinistiska folkfronterna på 1930 talet.

Vad bör SYRIZAs ställning mot småborgerligheten vara?

I stället för att tala om att närma sig den "patriotiska" borgerligheten, så bör diskussionen fokuseras på hur en vänsterregering skulle säkra stöd hos, eller åtminstone acceptans från, småborgerliga skikt i samhället.

Det råder ingen tvekan om att vänstern kommer att behöva bilda allianser när den kommer till makten. Men dess grundläggande första plikt borde vara att lyckas med att organisera och ge en röst åt arbetarklassen. Ingen diskussion om allianser har någon mening utan denna grundläggande förutsättning. Att vinna över de småborgerliga skikten kan inte ske genom att kapitulera för de borgerliga partiernas politik, som i själva verket inte har konsekvent stöd hos någon del av samhället. Det enda sättet för en vänsterregering är att konsekvent tillämpa arbetarklassens program, som endast kan vara programmet för den socialistiska revolutionen. Nationaliseringen av banksystemet och nyckelelementen av ekonomin är inte ett program som är fientligt mot medelklassen. Tvärtom är detta det enda sättet att kontrollera flödet av krediter, men också planera av återuppbyggnaden av produktionen i landet. Det skulle ge andhämtning åt medelklassen, som för närvarande krossas av monopolen.

Att förespråka den "kommunistiska revolutionen" utgör inte sekterism, som Zizek verkar tro. Tvärtom visar utbrottet av händelser av en revolutionär karaktär i olika länder, att vi inte har att göra med isolerade lokala händelser, utan uttryck för en djup kris för kapitalismen som helhet. De revolutionära rörelser som vi har sett under den senaste tiden i länder som Turkiet och Brasilien – och ännu mer i Egypten och Tunisien – uttrycker alla en djup önskan hos massorna för förändring. I samtliga fall höjer massorna krav som de facto är oförenliga med en fortsättning av kapitalismen. De vill ha jobb, bra sjukvård, bra utbildning, anständiga löner och så vidare. Det innebär att de objektivt är på kollisionskurs med systemet. Initialt tror massorna kanske att dessa krav kan uppnås utan att ifrågasätta själva grunden i systemet, men genom erfarenhet och kamp kommer de att komma till slutsatsen att hela systemet måste sopas bort. Den fråga som vi måste ta itu med är om vänstern i Europa och runt om i världen kan analysera dessa fenomen, anta rätt kurs och leda arbetarklassen, inte bara i Grekland, utan i alla länder på ett organiserat och samordnat sätt. En ny, revolutionär och internationell massorganisation som grundar sig på nå för marxismens fasta grundvalar är mer relevant än någonsin.

Slavoj Zizek är en populär talare med djärva ansiktsuttryck och konstant gestikulering, som använder provocerande skämt och verbala excesser, men han verkar inte kunna förstå essensen av situationen i Grekland. Tillsammans med hans stöd för SYRIZA, antar han också okritiskt hela dagordningen för partiets ledning och blir därmed dess ideologiska ursäkt. Han ger ett teoretiskt stöd för SYRIZAs lednings felaktiga politik med glamouren hos en "radikal filosof". Hans radikalism, trots hans egna intentioner, är inkonsekvent och döljer den mest försåtliga konservatism, konservatism av klassarbete, som är en hörnsten i varje socialdemokratisk politik. Detta är inte vad SYRIZAs gräsrotter och arbetare och ungdomar i allmänhet i Grekland behöver.

Den kommunistiska tendensen i SYRIZA förstår att massorna som har vänt sig till partiet och som investerar sina förhoppningar i det, kommer att fortsätta att stödja det och förväntar sig stora förändringar i sina liv. Men om deras förväntningar inte uppfylls, kommer Zizeks uttalande om att SYRIZA "inte kan lova en snabb lösning" inte att vara till stor tröst för dem. Tvärtom, är det möjligt att han också kommer att ställas inför deras vrede.

För den kommunistiska tendensen är det enda realistiska alternativet för SYRIZA att inte böja sig under trycket från borgarklassen, utan att kämpa för en vänsterregering – och erbjuda en enad front med KKE – och på så sätt skapa en revolutionär regering som skulle utföra ett socialistiskt program med inrättandet av en demokratiskt planerad, nationaliserad ekonomi. En sådan regering skulle förklara att för att garantera jobb, anständiga löner, bra sjukvård, bra skolor och en allmän förbättring av levnadsvillkoren för det arbetande folket, så måste storborgerlighetens, bankernas och de stora företagens rikedomar sättas under folkets kontroll. Det finns ingen annan väg, vad än Zizek kanske tror. Vem kan tvivla på att om ledarna för SYRIZA skulle förklara allt detta, med tanke på deras befogenheter och brinnande viljan till förändring hos massorna, så skulle en framgångsrik socialistisk omvandling av Grekland inte vara möjlig? Och om Zizek, istället för att använda sitt rykte för att stödja SYRIZAs ledarskap, använder sitt rykte för att förklara den verkliga marxismens idéer. Han har uttryckt en önskan om att se SYRIZA inte bara vinna valet, utan också att fortsätta vinna och för att behålla makten. Det enda sättet att uppnå detta är att genomföra en genuin socialistisk omvandling av Grekland och ta makten ur händerna på borgarklassen. En sådan lyckad omvandling skulle visa vägen framåt för den socialistiska revolutionen i Europa och världen.

Översättning från engelska Petra Edlund.

Fria Tidningen

Grekland kränker folks rättigheter att söka asyl

Mathilda Andersson

Fria Tidningen, 28/1 2014

Situationen för flyktingar och asylsökande i Grekland blir allt mer alarmerande. Syriska flyktingar förvägras regelmässigt söka asyl och tvingas istället ut ur Grekland..

Grekland ratificerade FN:s flyktingkonvention 1956 och lovade då att skydda flyktingar och asylsökande som kommer till landet. Sedan dess har Grekland samlat på sig oräkneligt många fördömanden kring hur man hanterar flyktingar och asylsökande. Den senaste riktigt starka kritiken mot Grekland kom i december då Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter, Nils Muiznieks, uppmanade grekiska migrationsmyndigheter att stoppa den kollektiva deporteringen av asylsökande flyktingar.

– Det stora antalet rapporterade fall av deportationer av syriska flyktingar som flyr krigets våld, och anklagelser om övergrepp från kustbevakningen och gränspoliserna väcker allvarlig oro kring hur Grekland lever upp till de mänskliga rättigheterna, säger han.

Han uppmanar landet att ”radikalt ändra sin migrationspolicy och praktik”.

I mitten av december dömdes Grekland av Europadomstolen för de mänskliga rättigheter för att illegalt ha deporterat en politisk flykting från Iran och för att olagligt ha låst in 13 asylsökande personer i flyktingförvar när de kom till Grekland via turkiska gränsen. Domstolen dömde Grekland att betala 8 000 euro till den iranska flyktingen och mellan 5 000 och 10 000 euro till de övriga, rapporterar nättidningen *Alaska dispatch*.

Men det här är bara ett fall där Grekland faktiskt fått sona för brott mot flyktingars rättigheter. Så sent som för en månad sedan larmade asylrättsaktivister om 150 syriska flyktingar som plötsligt försvunnit från en by i nordöstra Grekland. Flyktingarna hade tagit sig in i Grekland via Turkiet, och bodde tillfälligt i en kyrka eller utomhus i skogen. Senare sågs grekisk polis komma i skåpbilar och från den dagen är samtliga borta, berättar en människorättsjurist för *The Guardian*.

– De bara försvann. Vi tror att de jagades tillbaka till Turkiet, berättar hen.

En rapport från Amnesty från förra året kritiserar Grekland för dess sätt att hantera människor som kommer till landet för att söka asyl och nämner särskilt syriska flyktingar som kommer till Grekland via gränsen mot Turkiet. Helt emot internationella konventioner som Grekland ratificerat så har gränsbevakningen och grekiska polisen bedrivit en kampanj för att aktivt minska antalet personer som söker asyl i landet genom att driva tillbaka människor till Turkiet, enligt Amnesty. Att illegalt försöka tvinga människor som vill söka asyl tillbaka samma väg de kom ifrån är huvudfokus i en kampanj som drivs av grekiska migrationsmyndigheter, varnar Amnesty.

Men enligt migrationslagar i Grekland har flyktingar från Syrien sedan i somras rätt till ett tillfälligt uppehållstillstånd på sex månader, som kan bli förlängt. De flyktingar som tar sig till Grekland och lyckas söka asyl sätts regelmässigt i låsta tillfälliga flyktingfängelser i flera dagar eller längre i väntan på att deras asylfall ska avgöras.

Förutom de tillfälliga flyktingfängelserna finns sex flyktingförvar i landet där människor kan vara inlåsta i upp till 18 månader i väntan på deportation, enligt EU-gemensam lag. De har plats för 5 000 personer för närvarande, ett antal som ska fyrdubblas om nuvarande planer på nya center och utbyggnad av redan existerande center blir av, rapporterar Open Democracy. Under många år har medier, människorättsorganisationer och aktivister larmat om undermåliga förhållanden på dessa fängelser. Vanliga problem är brist på ventilation som kan leda till extrema temperaturer på rummen och begränsade möjligheter att sköta sin hygien. I något fall har det rapporterats om att hundratals personer får dela på en enda toalett där det inte finns en ordentlig dörr att stänga för avskildhet. Centren överbeläggs regelmässigt vilket leder till att personer får dela på bäddar, sova i skift eller sova direkt på golvet.

Proletären

Hårda straff efter stålarbetarstrejk

Allt tuffare tag mot protesterande greker

Patrick Paulov

Proletären 23/4 2014

Stålarbetarstrejken skrämmer den grekiska överheten. Strejkledarna har nu dömts till fängelse.

Det ekonomiska stålbudet i Grekland kombineras med ökad repression mot alla former av protestyttringar. Nyligen dömdes ledarna för den nio månader långa stålarbetarstrejken till hårda fängelsestraff.

Onsdag 9 april kom beskedet att 24 stålarbetare dömts till fängelse i 21 till 23 månader. De dömda var ledande i den 272 dagar långa strejken vid stålverket Elliniki Halivurjia utanför Aten 2011-2012.

Det brott som de dömts för är att de påstås ha hindrat arbetarna att återgå i jobb direkt efter att strejken förklarats olaglig.

Stålarbetarstrejken inleddes i oktober 2011 i protest mot massavskedanden och lönesänkningar. Strejken fick stor uppmärksamhet i Grekland men också bland kämpande arbetare i andra länder.

Tack vare enigheten bland arbetarna och solidariteten utifrån lyckades de hålla ut i nio månader. I Sverige samlade Kommunistiska Partiet genom Proletären in över 200 000 kronor till de strejkande.

I ett land utan strejkkassor var detta stöd och andra bidrag nödvändiga för att stålarbetarna och deras familjer skulle ha mat på bordet och värme i sina hem.

I juli 2012 röstade stålarbetarna på ett stormöte för att återgå i arbete. Detta beslut togs trots att alla avskedade inte återfått jobben, och trots att frågan om lönesänkningarna endast bordlagts.

Arbetarna valde ett gemensamt och ordnat återtag efter en kraftig upptrappning från myndigheternas sida, där strejken hade förklarats olaglig och polisstyrkor gått till våldsam attack på arbetarna. Men viktigt är att de inte gick tillbaka i arbete när myndigheterna krävde det, utan först efter att de själva diskuterat och röstat för det.

”En del menar att vi inte vann något i slutändan. Men jag tror faktiskt att vi gjorde det. Solidariteten mellan oss arbetare stärktes, vilket var den största segern. Vi lärde oss också vilka som var våra allierade och vilka som var våra fiender. Tack vare det står vi nu redo att fortsätta kampen”, sade stålarbetaren Stavros Flovos till Proletären efter att strejken avslutats.

Att 24 stålarbetare nästan två år senare döms till långa fängelsestraff vittnar om strejkens stora betydelse för den grekiska arbetarklassen.

Den kommunistpartiet närstående fackliga fronten PAME kallar domen för oacceptabel och ett bevis för att rättsapparaten agerar till borgarklassens försvar. Domen ska också, menar PAME, ses som ett försök att skrämja arbetare till tystnad så att de inte ens vågar tänka tanken att kämpa för sin rätt.

Fängelsestraffen för strejkledarna är bara ett i raden av repressiva åtgärder för att lättare kunna genomdriva den folkfientliga politik som dikteras av EU och IMF. Under de senaste åren har många strejker förklarats olagliga, protester förbjudits och polis tagit till våld mot de som vägrat lyda.

Repressionen är något den grekiska överhetens uppbackare tiger om. När Tysklands förbundskansler Angela Merkel besökte Grekland kort efter att domen meddelats talade hon istället optimistiskt om landets stora möjligheter för framtiden.

Glädjande är att det grekiska folket trots förtryck och hot inte låtit sig skrämjas till tystnad.

Den 9 april, samma dag som stålarbetarna dömdes till fängelse, genomfördes den senaste generalstrejken. Den radikala fackliga fronten PAME organiserade strejkdemonstrationer på 60 orter i landet.

Motståndet mot det ekonomiska stålbad, som fört med sig skyhög arbetslöshet och växande otrygghet och fattigdom, lever vidare.